

***13. maj 1920, Čabruniči, Svetvinčenat (Istra, Hrvaška); † 24. avgust 1947, Lanišće (Istra, Hrvaška)**

»Biti duhovnik pomeni biti mučenec.«

Kmalu po mučeniški smrti Miroslava Bulešića je ob začetku šolskega leta 1947/48 semenišče v Pazinu (tam je bilo tudi mnogo gimnazijcev iz Primorske in iz ljubljanske škofije) obiskal apostolski nuncij v Jugoslaviji Joseph Hurley, ki je dejal: »S smrtjo tega mladega duhovnika ste več dobili, kot ste izgubili, ker ste dobili svetnika, mučenca.« Njegova življenjska pot se je pričela 13. maja 1920 v istrski vasi Čabruniči, župnija Svetvinčenat. Prvih molitev in temeljnih verskih resnic se je naučil iz molitvenika Oče budi volja tvoja, ki ga je sestavil škof Juraj Dobrila. Ko mu je bilo deset let, so ga poslali na pripravnico v Alojzijevišče v Gorici. Šolanje je nadaljeval v koprskem semenišču. Po maturi leta 1939 ga je poreško-puljski škof poslal na študij filozofije in teologije v Rim, kjer je ostal do jeseni 1943. Že spomladi tega leta, 11. aprila, je bil v domači cerkvi posvečen v duhovnika. V svoj dnevnik je zapisal: »Moja mati, oče in bratje so jokali, in upravičeno: sin jim je umiral, nehal je biti njihova last in postal je božja stvar.« Na novomašne podobice je dal napisati svoje duhovniško geslo: »Pridi tvoje kraljestvo, zgodi se tvoja volja.« Ko se je vrnil iz Rima, je postal župnik v Baderni. V zapletenih razmerah, ko so po Istri gospodarili Italijani, Nemci in partizani, se je držal načela: »Jaz sem katoliški duhovnik in svete zakramente bom podelil vsem, ki bodo zaprosili.« Na grožnje, ki so prihajale z raznih strani, se je v svojem dnevniku obrnil k Bogu: »Če me hočeš vzeti k sebi, sem pripravljen. Svoje življenje ti popolnoma darujem za tvojo čredo. S tvojo milostjo in če me imaš za vrednega, se ne bojim mučeništva, temveč po njem hrepenim. Naj se zgodi tvoja volja.« Konec vojne je dočakal v Baderni,

jeseni 1945 pa je bil imenovan za župnika v Kanfanaru sredi Istre. Vestno se je vrgel na delo: otroke je učil verouk, okoli sebe je zbiral mlade, širil je češčenje Jezusovega in Marijinega Srca v obrambo vere, ki so jo komunisti hoteli iztrgati iz src ljudi. V šolskem letu 1946/47 so odprli škofijsko semenišče v Pazinu in Bulešić je postal podravnatelj in profesor na tamkajšnji gimnaziji. Z vsem srcem se je posvetil vzgoji mladih fantov, povečini duhovniških kandidatov. Postal je tudi tajnik Duhovniškega zbora sv. Pavla.

Komunističnim oblastnikom je bil goreči duhovnik trn v peti. Čutil je, da ga nenehno nadzorujejo in ga hočejo spraviti s poti. »Biti duhovnik pomeni biti mučenec,« je dejal semeniščnikom. Proti koncu maja 1947 je v svoj dnevnik zapisal: »Gospod, želim, če je tvoja volja, čimprej priti k tebi.«

Za mesec avgust 1947 je bila napovedana birma v številnih župnijah okoli Buzeta. Tržaško-koprski škof Antonio Santin si ni upal v Istro, saj so ga 19. januarja 1947 napadli v Kopru, zato je z dovoljenjem Svetega sedeža šel tja birmovat dr. Jakob Ukmar, ugledni slovenski duhovnik iz Trsta. Za spremljevalca so mu dali Miroslava Bulešića. Ozračje je bilo napeto. »Kjer je pretila nevarnost, je Bulešić šel naprej pogledat, kakšno je stanje,« je povedal Ukmar. Nasprotniki so organizirali izgrede, da bi birmovanje motili ali celo preprečili. Prva dneva sta potekala mirno, izgredi so izbruhnili v Tinjanu, nato v Buzetu, višek pa so dosegli v Lanišću, kjer je bil župnik Slovenec Štefan Cek.

Kljub grožnjam je Jakob Ukmar v nedeljo, 24. avgusta, tam podelil birmo 237 otrokom. Župnikovi redarji so preprečili nered v cerkvi, a so se 'manifestanti' maščevali po maši. V župnišču so do smrti zabodli Miroslava Bulešića, nato pa pretepli Ukmarja. Misleč, da je mrtev, so ga nezavestnega pustili na tleh. Župnik Cek se je z materino pomočjo skrtil, da ga niso našli. Bulešića niso pustili pokopati v rojstni župniji Svetvinčenat, pokopan naj bo v Lanišču. Na sodnem procesu v Pazinu konec septembra so za nered obtožili župnika Ceka in birmovalca Ukmarja. Cek je bil obsojen na šest let prisilnega dela v Stari Gradiški. Te bridke dogodke je opisal v svojih Spominih.

Ko je Miroslav Bulešić umiral, je molil: »Jezus, sprejmi mojo dušo!« V letih 1998-2004 je potekal škofijski postopek za njegovo beatifikacijo. Gradivo je bilo poslano v Rim na Kongregacijo za zadeve svetnikov. 20. decembra 2012 je papež Benedikt XVI. potrdil dekret o Bulešićevem mučeništvu. Za blaženega je bil razglašen 28. septembra 2013 v puljski Areni.